

nešťastná, zrzavá, zatímco já tmavovlasá. Seznámil se s ní na nějaké snobské párty asi rok potom, co jsme se rozešli. Evidentně do toho skočili po hlavě, nebo *on* do toho skočil po hlavě, těžko říct.

Leah pracovala v kancelářské budově deset minut od mého bytu. Když jsem tam zaparkovala, měla jsem ještě hodinu času, než skončila v práci. Tu hodinu jsem se snažila namluvit si, že moje chování je naprosto v normě.

Leah vycházela z budovy přesně v šest hodin a pět minut odpoledne a na předloktí se jí vesele pohupovala kabelka od Prady. Kráčela jako žena, která moc dobře ví, že jí celý svět zírá na prsa. Sledovala jsem její klapot v zelených jehlách, zatímco jsem svírala volant. Nenáviděla jsem ty její dlouhé tmavě zrzavé vlasy, které se jí hustě spouštěly ve vlnách po zádech. Nesnášela jsem, jak na své kolegy při rozloučení roztomile mávala prstíky. Nesnášela jsem se za to, že se mi líbily její boty.

Hledám v jeho očích odpovědi, a zatímco se snažím vymanit hlavu z minulosti, zeptám se: „Takže, vy dva jste pořád spolu, i když nevíte, kdo to je?“

Čekám, že se postaví do defenzivy, ale místo toho se ušklíbne. „Celé ji to hrozně sebralo. Je to skvělá holka a mám v ní v tomhle oporu.“ Nepodívá se na mě, když řekne „v tomhle“.

„Nechcete zajít na kafe?“ nabídne mi. „Můžu vás do toho dojemného příběhu zasvětit.“

Ucítím v chodidlech zvláštní brnění, které se mi pomalu rozleze po celém těle. Kdyby si mě aspoň trochu pamatoval, tohle by se nedělo. Bylo by to šílené – přesně ten typ situace, již bych mohla využít.

„Nemůžu.“ Teď jsem na sebe pyšná. Ovšem mou odpověď bere stejně vážně jako všechna moje odmítnutí

během těch pár let, co jsme spolu chodili – usmívá se, jako kdybych to snad nemohla myslet vážně.

„Ale můžete. Berte to tak, že mi uděláte laskavost.“
Nakloním hlavu.

„Potřebuju nějaké nové přátele – dobrý vliv.“
Otevřu ústa a vydám ze sebe táhlé *tsss*.

Caleb zvedne obočí.

„Já nemám na lidi dobrý vliv,“ podotknu a rozpačितě zamrčkám.

Přenesu váhu z jedné nohy na druhou a snažím se rozptýlit sklenicí maraschino třešní. Mohla bych tu sklenicí vzít, hodit mu ji na hlavu a zdrhnout, *nebo* s ním můžu zajít na to kafe. Je to přece jenom kafe. Ne sex, ani vztah, jen kamarádský pokec dvou lidí, kteří se vlastně neznají.

„Fajn, kafe.“ Když ve svém hlase zaslechnu nadšení, oklepu se. Jsem ne-chut-ná.

„Bezva.“ Usměje se.

„O dva bloky dál, na severozápadním rohu, je kavárna. Můžeme se tam potkat za půl hodiny,“ řeknu a v duchu se snažím spočítat, jak dlouho mi bude trvat cesta domů, abych se dala do kupy. *Řekni, že to nezvládneš. Že máš na práci něco jiného...*

„Půl hodiny,“ zopakuje a sleduje mé rty. Ostentativně je semknu a Caleb skloní hlavu, aby skryl úsměv. Otočím se a poklidně odcházím uličkou. Cítím v zádech jeho pohled.

Nechám vozík vozíkem, jakmile jsem z dohledu, a spěchám k východu. Žabky mi v tom spěchu pleskají o paty.

Domů se dostanu v rekordním čase. Sousedka Rosebud mi zrovna klepe na dveře s cibulí v ruce. Jestli mě uvidí, budu muset strpět dvouhodinovou jednostrannou konverzaci o jejím Bertiem a jeho problému